

průvanu. Navíc tam bylo málo místa pro nohy a nějaká mohutnější postava by se před něj ani nenasoukala. Já jo. A taky při tom na mě bylo dobře vidět. Roman to měl skvěle promyšlený. Prostě automat přímo na mé tělo. A na mou duši.

„Promiň, ve škole nám přehodili odpoledku, a když jsem se přičítala domů, hnala mě máma do lékárny, že Edík dostal průjem. Děs. Tak se nezlob, hned jdu na to.“

„Neřvi tak,“ tlumil Roman můj příliš hlasitý a chvílka jakoby mutující šepot. „A jak to vypadáš, prosím tě?“

Svlíkla jsem si propocenou mikinu a hrábla si rukama do vlasů, aby mi ofina víc zakryla nenamalované oči. Roman jen vzdychl, nalil mi kolu a přitom mi nenápadně podstrčil připravený balíček mincí.

„Zlom vaz.“

Vyšplhala jsem se na svoji vysokou stoličku a dala bumbrlíkovi ochutnat první desetikorunu. Chvilku pištěl a omamoval mě blikajícíma nulama za šťastnou sedmičkou. Pak se válce roztočily a já byla hned napoprvé v sladce jahodovém opojení s následnou padesátikorunovou výhrou.

„Jo!“ křikla jsem nadšeně a přátelsky plácla bumbrlíka pěstí do světélkujícího břicha. „Díky, kámo.“

Můj vítězný pokřik upoutal pozornost všech hostů. I ten blondák sedící trochu nejistě u vedlejší mašiny se sotva znatelně obrátil mým směrem, ale to byl jen mžik a už si zase hleděl svýho. Jeho tmavovlasý kamarád, stojící za ním a celou dobu mu něco tiše vysvětlující, se na mě otočil a mnohem důkladněji a s úsměvem si mě přeměřil, od zplihlých vlasů, přes prsa narvaná do těsného trička, až k zabláceným botám.